

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. G., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní o podnete na podanie mimoriadneho dovolania vedenom pod sp. zn. Kc 2215/03, za účasti generálneho prokurátora Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2004 doručená sťažnosť Ing. J. G., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení

s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní o jeho podnete na podanie mimoriadneho dovolania vedenom pod sp. zn. Kc 2215/03.

Sťažovateľ uviedol, že 15. októbra 2003 podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 115/02 z 2. októbra 2002. Prijatie tohto podnetu potvrdila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „vybavujúca prokurátorka“) listom z 28. novembra 2003 adresovaným právnenému zástupcovi sťažovateľa.

V liste zo 16. decembra 2003 doručenom jeho právnenému zástupcovi 8. januára 2004 mu krajská prokurátorka oznámila, že podnet sťažovateľa odkladá.

Vychádzajúc z ustanovenia § 243g OSP, podľa ktorého „Mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu“, nemožno podľa sťažovateľa dôvodiť, že uvedený mimoriadny opravný prostriedok môže podať, resp. podnet na jeho podanie odmietnuť *„aj ktorýkoľvek prokurátor, ako je to v tomto prípade s odvolaním sa na nejaké poverenie generálneho prokurátora“*.

Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje, že jeho *„práva boli porušené tým, že generálny prokurátor Slovenskej republiky napriek svojej ústavnej a zákonnej povinnosti chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb si nesplnil svoje povinnosti orgánu ochrany práva, a týmto svojím postupom následne odňal možnosť sťažovateľovi domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“*.

Vzhľadom na to sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodnutím vo veci samej deklaroval, že označeným postupom

generálneho prokurátora došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 a čl. 149 ústavy.

Na výzvu ústavného súdu zo 16. marca 2004 sa k sťažnosti vyjadril aj generálny prokurátor listom č. k. Gús 4014/04-13 z 24. marca 2004, ktorý v ňom okrem iného poukázal na ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení zákona č. 458/2003 Z. z. (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa ktorého generálny prokurátor riadi a kontroluje činnosť všetkých prokuratúr vrátane vojenských prokuratúr. Na plnenie úloh vydáva služobné predpisy, príkazy a pokyny, ktoré súd záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry a ostatných zamestnancov. Ďalej cituje ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, podľa ktorého podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

V spojitosti s tým v uvedenom liste upriamuje pozornosť na čl. 28 ods. 3 Príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 28. januára 2003 o postupe pri vykonávaní pôsobnosti prokuratúry v netrestnej oblasti por. č. 2/2003 (ďalej len „príkaz č. 2/2003“), podľa ktorého opakované podnety vybavujú výlučne prokurátori generálnej prokuratúry, ktorí aj predkladajú generálnemu prokurátorovi návrhy na mimoriadne dovolanie.

Vychádzajúc z tohto právneho stavu zastáva generálny prokurátor názor, že podanie opakovaného podnetu bolo v danom prípade „iným právnym prostriedkom“, ktorý zákon na ochranu základných práv sťažovateľa účinne poskytuje a na ktorého použitie bol oprávnený podľa osobitných predpisov, a keďže sťažovateľ tento právny prostriedok pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal, navrhuje, aby bola sťažnosť podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá ako neprípustná. Zároveň pripomenul, že od 8. januára 2004, keď bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa doručené oznámenie o odložení jeho podnetu, ostávalo sťažovateľovi ešte desať dní na podanie opakovaného podnetu.

V závere svojho listu napokon generálny prokurátor dodáva, že „vybavovanie podnetov na postup podľa § 243e a nasl. OSP nie je činnosťou, ktorá by bola zákonom vyhradená výlučne generálnemu prokurátorovi. Je potrebné síce prisvedčiť sťažovateľovi, že ustanovenie § 243g OSP zakotvuje procesnú legitímáciu generálneho prokurátora na podanie mimoriadneho dovolania, nemožno však z neho vyvodit', že by do výlučnej právomoci generálneho prokurátora patrilo aj odmietnutie podania mimoriadneho dovolania, pretože takýto záver odporuje platnej právnej úprave“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone o ústavnom súde, pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je potrebné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 36/04).

V okolnostiach prípadu sťažovateľ vo svojom podnete z 15. októbra 2003 žiadal generálneho prokurátora o podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. c) OSP proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 115/02 z 2. októbra 2002.

Ak sa občan obráti na generálneho prokurátora s podnetom na mimoriadne dovolanie, tak mu tým nevzniká právo, aby generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal, ale právo, aby orgány prokuratúry jeho podnet riadne vybavili.

Podľa § 2 zákona o prokuratúre je prokuratúra samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti.

V zmysle § 10 (obdobne § 41 ods. 1) zákona o prokuratúre generálny prokurátor riadi a kontroluje činnosť všetkých prokuratúr vrátane vojenských prokuratúr. Na plnenie úloh vydáva služobné predpisy, príkazy a pokyny, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry a ostatných zamestnancov.

V súlade s čl. 28 ods. 1 príkazu č. 2/2003 podnety na podanie mimoriadneho dovolania proti právoplatným rozhodnutiam okresných súdov a krajských súdov vybavujú prokurátori generálnej prokuratúry a prokurátori krajskej prokuratúry. V zmysle ods. 3 citovaného článku príkazu č. 2/2003 opakované podnety vybavujú výlučne prokurátori generálnej prokuratúry, ktorí aj predkladajú generálnemu prokurátorovi návrhy na mimoriadne dovolanie.

Podľa čl. 29 ods. 4 príkazu č. 2/2003 „O spôsobe vybavenia podnetu vyrozumie vybavujúci prokurátor podávateľa podnetu. Ak podnet podal jeho právny zástupca, vybavenie zašle len jemu“.

Ústavný súd sa zhoduje s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého z výkladu ustanovenia § 243g OSP nemožno vyvodiť, že by vybavovanie podnetov na postup podľa § 243e OSP, menovite odmietnutie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, bolo činnosťou, ktorá je vyhradená výlučne generálnemu prokurátorovi. Toto zákonné ustanovenie výslovne ustanovuje procesnú legitimitáciu generálneho prokurátora iba pokiaľ ide o podanie mimoriadneho dovolania.

V okolnostiach prípadu oznámila vybavujúca prokurátorka 28. novembra 2003 z poverenia generálneho prokurátora sťažovateľovi listom sp. zn. Kc 2215/03, že na základe jeho podnetu z 15. októbra 2003 nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite mu vysvetlila dôvody takého postupu. Tým bol podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v primeranej dobe riadne vybavený.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že postupom generálneho prokurátora, ktorý v súlade s citovaným ustanovením zákona o prokuratúre (§ 10 ods. 1) a na jeho základe vydaným príkazom č. 2/2003 poveril vybavením podnetu sťažovateľa podriadeného prokurátora, nemohlo zjavne dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľových práv. Keďže takýto postup výslovne umožňuje zákon o prokuratúre, neprichádza do úvahy, aby mohol znamenať odopretie prístupu sťažovateľa k súdnej a inej právnej ochrane v konaní o jeho podnete na podanie označeného mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedených dôvodov nemohlo v danom prípade dôjsť ani k namietanému porušeniu čl. 149 ústavy, ktorý navyše nezaručuje samostatné základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorých porušenie by bolo možné namietat' v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Preto je sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv generálnou prokuratúrou, zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004